

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/137/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312212217
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1312212217.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: T. U. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na L. diel XXXX/XX, S., proti žalovanému: T. T. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X/D, Q., právne zastúpený: Okenica Šula & Co. s. r. o., Zámocká 30, Bratislava, v konaní o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 15C 83/2012-167 zo dňa 10.10.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 15C 83/2012-167 zo dňa 10.10.2018 proti žalovanému v 1.rade **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému v 1. rade **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III v poradí tretím rozsudkom č. k. 15C 83/2012-167 zo dňa 10.10.2018 rozhodol tak, že žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol, druhým výrokom zamietol aj žalobu proti žalovanému v 2. rade. Žalovanému v 1. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanému v 2. rade nepriznal náhradu trov konania.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade T. T. N. v diskusnej relácii uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 sa opakovane vyjadril k hodnote rodinného domu, ktorého je žalobca spoluvlastníkom, pričom spochybňoval legálnosť nadobudnutia príjmov, z ktorých mal byť rodinný dom postavený. V tejto diskusnej relácii žalovaný v 1. rade najskôr uviedol, že žalobca mal vlastniť dom v hodnote niekoľko desiatok miliónov a v priebehu relácie spresnil tento údaj na hodnotu 30 miliónov Sk. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že údaje uvádzané žalovaným v 1. rade prostredníctvom elektronického média širokej verejnosti sú nepravdivé a hrubým spôsobom zasahujú do jeho práva na ochranu osobnosti, pretože sa vzťahujú na jeho občiansku česť a súkromie. Je pravdou, že je spoluvlastníkom rodinného domu, pričom z hľadiska spoluvlastníctva dom patrí do BSM a je postavený na parc. č. XXXX/X v kat. úz. S. a nachádza sa na LV č. XXXX, ktorý je vedený na OÚ S. odbor katastra nehnuteľností. Je však nepravdivý údaj o hodnote tohto rodinného domu, prípadne o nákladoch na jeho výstavbu. Tvrdil, že hodnota rodinného domu z ďaleka nedosahuje sumu, ktorú ako fakt uvádzal žalovaný v 1. rade v označenej diskusnej relácii. Nemá vedomosť, z akých zdrojov čerpal žalovaný v 1. rade pri získavaní údajov o hodnote rodinného domu, ktorého je spoluvlastníkom. V každom prípade však zdroje jeho informácií sú nevierohodné a bolo chybou žalovaného v 1. rade, že si tieto informácie neoveril u žalobcu, pretože by sa takto vyhol zverejňovaniu nepravdivých údajov zo súkromia žalobcu, ktorého zásadným spôsobom poškodil na verejnosti.

3. Žalobca tvrdil, že nepravdivé údaje prezentované ministrom spravodlivosti o žalobcovi, ktorý je sudcom, vyvolávajú dojem u laickej i odbornej verejnosti, u rodinných príslušníkov a v neposlednom rade i v zamestnaní žalobcu pochybnosti o spôsobe nadobudnutia takých finančných prostriedkov, výšku ktorých v súvislosti s hodnotou domu verejne uvádzal žalovaný v 1. rade. Je nesporné, že zásah do práva na ochranu osobnosti, ktorý vznikol prejavom žalovaného v 1. rade v diskusnej relácii je objektívne spôsobilý narušiť a ohroziť práva žalobcu chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Od 24.01.2000 žalovaný v 1. rade žiadnym spôsobom od prezentácie nepravdivých údajov neprejavil záujem o overenie pravdivosti týchto údajov a o akúkoľvek formu ospravedlnenia žalobcovi. V tejto situácii žalobca nemá iné východisko ako sa domáhať svojich práv na ochranu osobnosti súdnou cestou. Žalovaný v 1. rade narušil právo na ochranu osobnosti žalobcu prostredníctvom tretej osoby, teda prostredníctvom elektronického média. V takomto prípade sa žalobca nemôže úspešne domáhať zadosťučinenia v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto sa žalobca vo výroku svojej žaloby domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože uvádzaním nepravdivých údajov žalovaným v 1. rade bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu a jeho vážnosť v spoločnosti. Preto žalobca žiadal, aby súd rozhodol, že žalovaný v 1. rade T. T. N. je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1.000.000,- Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Dňa 11.02.2004 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalobcu zo dňa 09.02.2004 na zmenu žaloby tak, že: 1. Žalovaný v 1. rade T. T. N. je povinný v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku požiadať televíziu Markíza o uverejnenie ospravedlnenia formou plateného príspevku v lehote do 1 mesiaca v úvode diskusnej relácie vysielanej televíziou Markíza SITO v nasledovnom znení: "OSPRAVEDLNENIE T. U. U., bývalému predsedovi Okresného súdu v S. a sudcovi Okresného súdu v S.". „V diskusnej relácii uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 som vo funkcii ministra spravodlivosti SR uviedol, že bývalý predseda Okresného súdu v S. a sudca Okresného súdu v S., T. U. U., vlastní rodinný dom, ktorý má hodnotu niekoľko desiatok miliónov, alebo dokonca 30 miliónov korún. Tieto fakty sú nepravdivé a týmito nepravdivými tvrdeniami som hrubo zasiahol do práva na ochranu osobnosti T. U. U., ktorému sa ospravedľujem za to, že som hrubo zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti rozširovaním nepravdivých tvrdení. Povinnosť ospravedlniť sa mi bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp., zn., 27C 2/01“. 2. Žalovaná v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR je povinná v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku požiadať televíziu Markíza o uverejnenie ospravedlnenia formou plateného príspevku v lehote do 1 mesiaca v úvode diskusnej relácie vysielanej televíziou Markíza SITO v nasledovnom znení: "OSPRAVEDLNENIE T. U. U. bývalému predsedovi Okresného súdu v S. a sudcovi Okresného súdu v S.". „V diskusnej relácii uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 bývalý minister spravodlivosti T. T. N. uviedol, že bývalý

predseda Okresného súdu v S. a sudca Okresného súdu v S., T. U. U., vlastní rodinný dom, ktorý má hodnotu niekoľko desiatok miliónov, alebo dokonca 30 miliónov korún. Tieto fakty sú nepravdivé a týmito nepravdivými tvrdeniami bývalý minister spravodlivosti, T. T. N., hrubo zasiahol do práva na ochranu osobnosti T. U. U., ktorému sa Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti ospravedľuje za to, že bolo hrubo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti rozširovaním nepravdivých tvrdení. Povinnosť ospravedlniť sa bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 27C 2/01“. 3. Žalovaný v 1. rade T. T. N., nar., XX.X.XXXX a žalovaná v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, sú povinní zaplatiť solidárne žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1.000.000,- (jeden milión) Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. 4. Žalovaný v 1. rade T. T. N., nar. XX.XX.XXXX a žalovaná v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, sú povinní zaplatiť solidárne žalobcovi trovy konania.

5. Uznesením zo dňa 30.12.2004 súd prvej inštancie pripustil Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky do konania ako žalovaného v 2. rade a pripustil zmenu žaloby zo dňa 09.02.2004 doručenú súdu dňa 11.02.2004.

6. Dňa 27.01.2005 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalobcu zo dňa 25.01.2005, návrh na pripustenie, aby do konania pristúpil ďalší účastník podľa § 92 ods. 1 O.s.p. (zákona účinného v danom čase) a tiež návrh na zmenu žaloby podľa § 95 ods., 1 O.s.p. 1. Žalobca navrhol, aby konajúci súd pripustil do konania ďalšieho účastníka v súlade s ustanovením § 92 ods. 1 O.s.p., a to Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, a v tej súvislosti aby pripustil zmenu žaloby nasledovne:

- 1. Žalovaný v 1. rade T. T. N. je povinný v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku požiadať TV Markíza o uverejnenie ospravedlnenia formu plateného príspevku v lehote do 1 mesiaca v úvode diskusnej relácie SITO vysielanej TV Markíza s nasledovným textom: „Ospravedlnenie T. U. U., bývalému predsedovi Okresného súdu v S. a sudcovi Okresného súdu v S.“. „V diskusnej relácii SITO uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 som vo funkcii ministra spravodlivosti SR uviedol, že bývalý predseda Okresného súdu v S. a sudca Okresného súdu v S. T. U. U. vlastní rodinný dom, ktorý má hodnotu niekoľko desiatok miliónov alebo dokonca 30 miliónov. Tieto fakty sú nepravdivé a týmito nepravdivými tvrdeniami som hrubo zasiahol do práva na ochranu osobnosti T. U. U., ktorému sa ospravedľujem za to, že som hrubo zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti rozširovaním nepravdivých tvrdení. Povinnosť ospravedlniť sa mi bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp., zn., 27C2/01“.

- 2. Žalovaný v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky je povinná v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku požiadať TV Markíza o uverejnenie ospravedlnenia formu plateného príspevku v lehote do 1 mesiaca v úvode diskusnej relácie SITO vysielanej TV Markíza s nasledovným textom: „Ospravedlnenie T. U. U., bývalému predsedovi Okresného súdu v S. a sudcovi Okresného súdu v S.“. „V diskusnej relácii SITO uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 bývalý minister spravodlivosti T. T. N. uviedol, že bývalý predseda Okresného súdu v S. a sudca Okresného súdu v S. T. U. U. vlastní rodinný dom, ktorý má hodnotu niekoľko desiatok miliónov alebo dokonca 30 miliónov. Tieto fakty sú nepravdivé a týmito nepravdivými tvrdeniami bývalý minister spravodlivosti SR T. T. N. hrubo zasiahol do práva na ochranu osobnosti T. U. U., ktorému sa Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky ospravedľuje za to, že bolo hrubo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti, rozširovaním nepravdivých tvrdení. Povinnosť ospravedlniť sa nám bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp., zn., 27C 2/01“.

- 3. Žalovaný v 3. rade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinný v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku požiadať TV Markíza o uverejnenie ospravedlnenia formu plateného príspevku v lehote do 1 mesiaca v úvode diskusnej relácie SITO vysielanej TV Markíza s nasledovným textom: „Ospravedlnenie T. U. U., bývalému predsedovi Okresného súdu v S. a sudcovi Okresného súdu v S.“. V diskusnej relácii SITO uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 bývalý minister spravodlivosti T. T. N. uviedol, že bývalý predseda Okresného súdu v S. a sudca Okresného súdu v S. T. U. U. vlastní rodinný dom, ktorý má hodnotu niekoľko desiatok miliónov alebo dokonca 30 miliónov. Tieto fakty sú nepravdivé a týmito nepravdivými tvrdeniami bývalý minister spravodlivosti SR T. T. N. hrubo zasiahol do práva na ochranu osobnosti T. U. U., ktorému sa Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ospravedľuje za to, že bolo hrubo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti rozširovaním nepravdivých tvrdení. Povinnosť ospravedlniť sa nám bola uložená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn., 27C 2/01.

- 4. Žalovaní v 1. rade T. T. N., v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 3. rade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní zaplatiť solidárne žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1.000.000,- (jeden milión) Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

- 5. Žalovaní v 1. rade T. T. N., nar. XX.XX.XXXX, v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 3. rade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní zaplatiť solidárne žalobcovi trovy konania v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

7. Na základe uvedeného návrhu žalobcu, okresný súd uznesením zo dňa 20.04.2006 pripustil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky do konania ako žalovaného v 3. rade a tiež pripustil zmenu žaloby zo dňa 25.01.2005 doručenej súdu dňa 27.01.2005.

8. Uznesením zo dňa 09.05.2008 súd prvej inštancie konanie v časti žalobcom uplatnenej morálnej satisfakcie vo forme ospravedlnenia sa žalovaných v 1., 2. a 3. rade formou požiadania TV Markíza o uverejnenie ospravedlnenia formou plateného príspevku, zastavil.

9. Výrok pôvodného prvoinštančného rozsudku, č. k. 27C 2/01-209 zo dňa 27.06.2008, znel nasledovne: „1. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 300.000,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd zamietá žalobu v časti žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy 700.000,- Sk. Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť T. A. U., advokátke, Advokátska kancelária, W. F. XX, P. O. Q. 6, XXX XX S. X náhradu trov konania žalobcu 203.108,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu v časti žalovaného v 2. rade zamietá. Súd nepriznáva žalovanému v 2. rade

náhradu trov konania“. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, sp. zn. 27C 2/01 zo dňa 14. novembra 2008, znel nasledovne: Súd dopĺňa rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 27C 2/01 - 209 vyhlásený dňa 27.06.2008 nasledovne: Súd žalobu v časti žalovaného v 3. rade zamietla. Súd nepriznáva žalovanému v 3. rade náhradu trov konania“. Voči výroku v časti žalovaného v 2. rade žalobca odvolanie nepodal; rozsudok sa v časti žalovaného v 2. rade stal právoplatným dňa 05.12.2008. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5Co 77/09-347, zo dňa 5. októbra 2010, bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá, vo vzťahu voči žalovanému v 3. rade bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený, rozsudok sa stal právoplatným dňa 15.12.2010. Odvolací súd zastával názor, že k žiadnemu excesu, tak ako to uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zo strany ministra nedošlo. Žalovaný v 1. rade sa z titulu funkcie, ktorú v uvedenom období vo vláde SR zastával, vyjadroval k udalostiam, ktoré spadali do pôsobnosti ministerstva na čele ktorého stál a za riadenie ktorého niesol zodpovednosť. Z uvedeného dôvodu tiež bolo v právomoci žalovaného v 1. rade ako vrcholového predstaviteľa MS SR informovať verejnosť aj o skutočnostiach týkajúcich sa kauzy odvolania žalobcu z funkcie predsedu okresného súdu, na ktoré bol dotazovaný. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovanému v 1. rade, tak ako bol žalobcom v žalobe označený, chýba vecná pasívna legitímácia, z ktorého dôvodu žalobca bez ďalšieho voči tomuto žalovanému nemohol byť v konaní úspešný. Odvolací súd preto z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 220 O.s.p.) tak, že návrh žalobcu smerujúci voči žalovanému v 1. rade pre nedostatok jeho vecnej právnej legitímácie zamietol. Voči žalovanému v 2. rade je rozsudok právoplatný, keďže sa žiaden z účastníkov voči nemu neodvolal. Voči výroku týkajúceho sa žalovaného v 3. rade podal odvolanie žalobca a žiadal, aby bol žalovaný v 3. rade solidárne so žalovaným v 1. rade zaviazaný zaplatiť mu nemajetkovú ujmu. Odvolací súd vo vzťahu voči žalovanému v 3. rade rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný v 3. rade tak ako ho označil žalobca nemá v danej veci hmotnú legitímáciu. Nositeľom hmotnoprávnej povinnosti v tomto prípade je štát, a ústredný orgán štátnej správy je spôsobilý ho iba zastupovať a v jeho mene konať. Na základe podaného dovolania v predmetnej veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo 32/2011 rozhodol, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 5. októbra 2010 sp. zn. 5 Co 77/2009, 5 Co 78/2009 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 27. júna 2008 č. k. 27 C 2/2001-209 vo výrokoch: 1/ ktorým bol žalovaný 1/ povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 300.000 Sk, 2/ ktorým bola žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy 700.000 Sk zamietnutá, 3/ o náhrade trov prvostupňového konania 203.108,- Sk medzi žalobcom a žalovaným 1/ a v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo 14. novembra 2008 č. k. 27 C 2/2001-300 zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

10. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 15C/83/2012-60 zo dňa 21.06.2013 tak, že žalobu zamietol, z dôvodu, že čo sa týka pasívnej legitímácie žalovaných v 1. a 2. rade, súd prvej inštancie mal preukázané, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu vôbec nedošlo. Podľa názoru súdu prvej inštancie, ak je predmetom tohto konania exces žalovaného v 1. rade, teda vybočenie z realizácie plnenia činností žalovaného v 2. rade, žalobca mal uviesť v petite žaloby konkrétne ktorému zo žalovaných, a to jednému z nich alebo každému osobitne, navrhuje uložiť povinnosť konkrétnu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri posudzovaní uvedeného excesu totiž nemôžu byť zodpovední obaja /pôvodne traja/ žalovaní solidárne, resp. vo všeobecnosti, v konaniach vecí ochrán osobnosti je zodpovednosť subjektov za zásah do osobnostných práv posudzovaná osobitne, keďže každý konal alebo nekonal osobitným spôsobom "sám za seba" dosahujúcim rôznu alebo rovnakú intenzitu zásahu, napr. pre dokreslenie, solidárna zodpovednosť by nenastala ani vtedy, ak by jedno "urážlivé" podanie podpísali obaja manželia, každý z nich totiž konal osobitne "sám za seba". Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2Co/428/2014-128 zo dňa 15.12.2017 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s odôvodnením, že žalobca v odvolaní opodstatnene namietal, že rozsudok nie je dostatočne odôvodnený (§ 157 ods. 2 O.s.p., teraz § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), a odôvodnenie rozsudku nezodpovedá kritériám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p.

11. Súd prvej inštancie opätovne vykonal dokazovanie a spor právne posúdil podľa § 11, § 13, § 420, § 438, 439, § 853 Občianskeho zákonníka, čl. 19, čl. 26, čl. 108, čl. 109 Ústavy SR, čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1, č. 2., čl. 7 ústavného zákona o zamedzení rozporu záujmov pri výkone funkcií ústavných činiteľov a vyšších štátnych funkcionárov, uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 119/1995, § 4, § 13, § 32 zákona č. 575/2001 Z.z., o organizácii činnosti vlády

a organizácií ústrednej štátnej správy, § 9, § 39, § 20 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch, § 7, § 8, § 9, § 10, § 12 zákona č. 80/1992 Zb. zákon o štátnej správe súdov v znení neskorších predpisov

12. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žaloba nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol. Čo sa týka pasívnej legitímácie žalovaných v 1. a 2. rade, súd prvej inštancie mal preukázané, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu vôbec nedošlo. Je nepochybné, že žalovaný v 1. rade ako minister spravodlivosti, sa vyjadril v časti relácie TV Markíza vysielanej dňa 24.01.2000 týkajúcej sa justície, k osobe žalobcu. Z vyjadrení žalovaného v 1. rade je zrejmé, že tento, ako minister spravodlivosti, sa vyjadroval k aktuálnemu daniu v justícii súvisiacou s dôverou v ňu tým, že odvolal žalobcu z funkcie predsedu Okresného súdu S. na základe aj keď „len“ „podozrenia, že jeho majetok nezodpovedá legálnym príjmom“, a následne potom, ako ho „požiadal, aby vyplnil majetkové priznanie a on to odmietol vyplniť“. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd v pôvodnom rozsudku priznal žalobcovi sumu 300.000,- Sk, čo je ale v rozpore s obsahom petitu žaloby, podľa ktorého žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú mu povinní zaplatiť žalovanú sumu 1.000.000,- Sk „solidárne.“ Podľa názoru súdu prvej inštancie, ak je predmetom tohto konania exces žalovaného v 1. rade, teda vybočenie z realizácie plnenia činností žalovaného v 2. rade, žalobca mal uviesť v petite žaloby konkrétne ktorému zo žalovaných, a to jednému z nich alebo každému osobitne, navrhuje uložiť povinnosť konkrétnu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri posudzovaní uvedeného excesu totiž nemôžu byť zodpovední obaja (pôvodne traja) žalovaní solidárne, resp., vo všeobecnosti, v konaniach vecí ochrán osobnosti je zodpovednosť subjektov za zásah do osobnostných práv posudzovaná osobitne, keďže každý konal alebo nekonal osobitným spôsobom „sám za seba“ dosahujúcim rôznu alebo rovnakú intenzitu zásahu. V podstate ani nie je potrebné vôbec sa právne zapodievať zodpovednosťou žalovaného v 1. rade za zásah do osobnostných práv žalobcu, ako to súd urobil, keďže ako už súd uviedol solidárna zodpovednosť v zásahu do osobnostných práv nie je právne možná. U každého subjektu sa v konaniach o ochranu osobnosti osobitne posudzuje zásah v zmysle naplnenia cit. § 11 a § 13 OZ. Je treba poukázať i na to, že žalobca nepoukázal v žalobe, v čom konkrétnom spočíva zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalovaným v 2. rade. Ale tá ani neexistuje, pretože žalovaný v 1. rade nebol použitý žalovaným v 2. rade na účasť v televíznej relácii, žalovaný v 1. rade sa jej zúčastnil sám, s cieľom informovať televíznych divákov a tým verejnosť o tom, čo „urobil“ ako osoba, ktorá riadi ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy a väzenstvo a zodpovedá za jeho činnosť. Žalovaný v 2. rade ani nemal ako použiť žalovaného v 1. rade, ktorý riadi ministerstvo spravodlivosti a zodpovedá za jeho činnosť, žalovaný v 1. rade totiž tak robí v zmysle cit. ust. zákonov, to znamená smerom „dovnútra“ ministerstva spravodlivosti, ale nie „navonok.“ A už z tohto je zrejmé, že „exces“ žalovaného v 1. rade, tak ho súd analyzoval, ani nemohol právne vzniknúť.

13. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže mal v konaní plný úspech. Súd prvej inštancie nepriznal žalovanému v 2. rade náhradu trov konania, keďže mu ako ústrednému orgánu štátnej správy účasti v súdnom konaní vzniknúť nemohli.

14. Proti tomuto v poradí tretiemu rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a navrhol odvolaciemu súdu, aby jeho odvolaniu vyhovel a rozhodol tak, ako súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 27.06.2008 č. k. 27C/2/01-209 s tým, že mu bude priznaný ekvivalent sumy 300.000 Sk, t. j. 9.958,18 Eur ako náhrada nemajetkovej ujmy a trovy celého konania vo výške 100 %.

15. V podanom odvolaní žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie opakovane trpí vadou, pre ktorú bolo zrušené jeho v poradí druhé rozhodnutie - z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť žiadnu zmenu skutkových a právnych okolností, ktoré opakovane viedli súd prvej inštancie k úplne odlišnému meritórному rozhodnutiu oproti v poradí prvému rozsudku. Písomnému vyhotoveniu rozsudku súdu prvej inštancie nemožno uprieť kvantitatívny rozsah, ale body 1 - 36, 51, 52 sú len opisom žaloby doterajšieho priebehu konania s citovaním výrokov rozhodnutí konajúcich súdov, citáciou zákonných ustanovení a body 59 - 61 sa vzťahujú na trovy konania. Z konštatovania súdu prvej inštancie nie je možné zistiť, akým spôsobom sa vyrovnal s otázkou pasívnej legitímácie žalovaných, keď sám odvolací súd vo svojom v poradí druhom rozhodnutí z 15.12.2017 považuje vyriešenie tejto otázky za významné pre celkové meritórne rozhodnutie súdu, pretože pri absencii pasívnej legitímácie žalovaných už nie je dôvod skúmať, či k neoprávnenému zásahu do žalobcových osobnostných práv došlo alebo

nie. Žalobca naďalej zotrváva na stanovisku, že je to žalovaný v 1. rade, ktorý zodpovedá za nepravdivé výroky, ktoré predniesol na žalobcovu osobu v televíznej relácii ako fyzická osoba. Z priebehu celého konania nesporne vyplynulo, že žalovaný v 1. rade T. T. N. svoju obranu založil na tom, že výroky na adresu žalobcu predniesol ako minister spravodlivosti a nie ako fyzická osoba. Podľa názoru žalobcu sa žalovaný v 1. rade len skrýva za svoju funkciu, ak bol presvedčený o pravdivosti svojich tvrdení, mal aj niest' zodpovednosť za tvrdené prejavy na osobu žalobcu, ktorých pravdivosť zjavne nemal overenú. Záverom žalobca tvrdí, a takto to potvrdili aj svedkovia a takto to vnímala aj široká verejnosť, že žalovaný v 1. rade bezprecedentným spôsobom zaútočil verejne na člena sudcovského stavu v zjavnom úmysle poškodiť v očiach verejnosti jeho meno. Ak by tomu tak nebolo, tak by si pravdivosť svojich tvrdení overil, predtým ako ich predniesol.

16. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie, a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

17. Po preskúmaní podaného odvolania je odvolací súd toho názoru, že predmetné odvolanie smeruje voči výrokom týkajúcim sa žalovaného v 1. rade. Žalobca jednoznačne nevymedzil rozsah odvolania, v odvolaní neprednáša žiadne skutkové/právne závery, pre ktoré by napadnutý rozsudok vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bol nesprávny (naopak vyslovene a výlučne sa sústreďí na žalovaného v 1. rade), v zmysle odvolacieho petitu požaduje rozhodnúť v súlade s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27.06.2008, č. k. 27C/2/01-209 (ktorým bola žaloba voči žalovanému v 2. rade zamietnutá). A preto podľa názoru odvolacieho súdu, uvedené výroky napadnutého rozsudku týkajúce sa žalovaného v 2. rade (výrok II. a IV. napadnutého rozsudku) v skutočnosti nadobudli právoplatnosť a vec je vo vzťahu k žalovanému v 2. rade skončená.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu, rozsudok súdu prvej inštancie trpí vadou nedostatočného odôvodnenia svojho rozhodnutia, ktoré nie je v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p., avšak vzhľadom na to, že ide v poradí už o tretí rozsudok súdu prvej inštancie, odvolací súd sa musel riadiť záväznými pokynmi vyjadrenými v § 390 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne vo výroku rozsudku rozhodol, keď žalobu proti žalovanému v 1. rade zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, avšak toto svoje rozhodnutie súd prvej inštancie náležite neodôvodnil, čím porušil právo strán sporu na spravodlivý proces, ale pre prekážku vyplývajúcu z uvedeného ustanovenia § 390 Cs.p., nebolo možné pre porušenie práva strán rozsudok zrušiť a vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, ktoré je potrebné dostatočne odôvodniť podľa § 220 C.s.p..

20. V predmetnom prípade sa žalobca domáhal (po niekoľkých zmenách svojej žaloby) práva na ochranu osobnosti v podobe nemajetkovej ujmy v peniazoch, kde zásah do jeho osobnostných práv mal vzniknúť tým, že žalovaný v 1. rade T. T. N., ako minister spravodlivosti SR, v diskusnej relácii uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 sa opakovane vyjadril k hodnote rodinného domu, ktorého je žalobca spoluvlastníkom, pričom spochybňoval legálnosť nadobudnutia príjmov, z ktorých mal byť rodinný dom postavený. V tejto diskusnej relácii žalovaný v 1. rade najskôr uviedol, že žalobca mal vlastniť dom v hodnote niekoľko desiatok miliónov a v priebehu relácie spresnil tento údaj na hodnotu 30 miliónov Sk. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že údaje uvádzané žalovaným v 1. rade prostredníctvom elektronického média širokej verejnosti sú nepravdivé a hrubým spôsobom zasahujú do jeho práva na ochranu osobnosti, pretože sa vzťahujú na jeho občiansku česť a súkromie. Podľa vyjadrení žalobcu sa

tento domáha nápravy od žalovaného v 1. rade ako od fyzickej osoby zodpovednej za svoje vyjadrenia, od čoho odvodzuje aj jeho pasívnu legitímáciu v predmetnom spore.

21. S týmito tvrdeniami žalobcu sa odvolací súd nestotožňuje. Otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade bolo potrebné v predmetnom prípade skúmať zo strany súdu prvej inštancie. V predmetnom spore nebolo sporné, že žalovaný v 1. rade ako vtedajší minister spravodlivosti SR sa v diskusnej relácii uvádzanej na TV Markíza dňa 24.01.2000 vyjadril k hodnote majetku (rodinného domu), ktorého je žalobca spoluvlastníkom.

22. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca v petite návrhu zo dňa 27.01.2005 (po poslednej úprave petitu) sám uviedol a označil konkrétnu osobu, ktorá mala zasiahnuť do jeho osobnostných práv a žiadal ospravedlnenie v znení: žalovaný 1/: V diskusnej relácii SITO uvádzanej TV Markíza dňa 24.01.2000 som vo funkcii ministra spravodlivosti SR uviedol, že bývalý predseda Okresného súdu v S. a sudca Okresného súdu v S. T.. U. U. vlastní rodinný dom, ktorý má hodnotu niekoľko desiatok miliónov alebo dokonca 30 miliónov. Tieto fakty sú nepravdivé a týmito nepravdivými tvrdeniami som hrubo zasiahol do práva na ochranu osobnosti T.. U. U., ktorému sa ospravedľujem za to, že som hrubo zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti rozširovaním nepravdivých tvrdení.

23. Z uvedeného zistenia potom vyplýva, že sám žalobca označil žalovaného v 1.rade, ktorý mal zasiahnuť do jeho osobnostných práv a to, T.. T. N., „vo funkcii ministra spravodlivosti SR“.

24. Otázkou aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30. júla 2008, v ktorom uviedol, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale aj zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil takého konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého jeden z účastníkov je nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vždy vedie k zamietnutiu návrhu na začatie konania meritórnym rozhodnutím.

25. Otázku, kto je v tom - ktorom prípade subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu, musí súd v konaní o ochranu osobnosti riešiť vždy medzi prvými. Pokiaľ súd nemá vyriešenú otázku, do práv koho bolo zasiahnuté, a kto sa dopustil zásahu, nie je (ešte) opodstatnené riešenie otázky nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmu, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, primeranosti výšky priznaného zadosťučinenia a pod.. Je totiž logické, že spornosť v týchto otázkach, môže byť v konaní o ochranu osobnosti riešená len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka - medzi subjektom ochrany a subjektom zásahu. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil tohto konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv, a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný.

26. Pri riešení otázky pasívnej vecnej legitímácie subjektu v konaní o ochrane osobnosti platí záver, podľa ktorého v občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu (ujmu) zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Pre právnické osoby je charakteristické to, že svoju vôľu nevytvárajú samostatne, ale prostredníctvom tých fyzických osôb, ktoré sú na to určené. Len prostredníctvom fyzických osôb právnická osoba tiež prejavuje svoju vôľu navonok, koná, robí právne úkony, zakladá právne vzťahy, vstupuje do právnych vzťahov, uplatňuje práva a plní povinnosti z týchto vzťahov. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, treba vyriešiť otázku, či konanie tejto fyzickej osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama (bezprostredne konajúca fyzická osoba) alebo táto právnická osoba (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/295/2018).

27. V konaní o ochranu osobnosti fyzickej osoby, do ktorej bolo zasiahnuté nepravdivou informáciou poskytnutou médiám hovorcem ústredného orgánu štátnej správy, je pasívne vecne legitimovaný ústredný orgán štátnej správy, ktorého je hovorcem (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 126/2013, R 75/2015). Avšak v predmetnom spore žalobca si uplatnil na súde nárok na ochranu osobnosti z dôvodu neoprávneného zásahu spôsobeného mu „nepravdivou“ informáciou poskytnutou médiám samotným ministrom spravodlivosti SR. Vtedajší minister spravodlivosti SR teda vystupoval ako zástupca štátu, keďže nebol vo svojej funkcii podriadený Ministerstvu spravodlivosti SR, ale stál na jeho čele ako člen vlády SR. Za činnosť ministra spravodlivosti teda nezodpovedá Ministerstvo spravodlivosti SR. Preto je za prípadné porušenie povinností samotným ministrom spravodlivosti daná priama zodpovednosť štátu (keďže minister je reprezentant štátu, člen vlády, ktorý z poverenia vlády iba riadi Ministerstvo spravodlivosti SR, avšak nie je jeho zamestnancom príp. podriadeným). Tento názor odvolacieho súdu sa stotožňuje aj s nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 261/2019, v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že úvahy o vecnej pasívnej legitimácii štátu vyjadrené súdom prvej inštancie a odvolacím súdom v danom konaní (s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd v predmetnom súdnom konaní) sú akceptovateľné a tolerovanejšie ako formalistické posúdenie danej otázky Najvyšším súdom SR, ktorý sa opieral o jeho dve, resp. tri rozhodnutia bez vysokej argumentačnej presvedčivosti.

28. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, nesmerovala voči tomu, kto bol pasívne legitimovaný - žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba, sa nedopustil konania, ktoré podľa žalobcom tvrdených skutkových okolností zasiahlo do jeho osobnosti. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno ministra spravodlivosti SR (ako fyzickú osobu) stotožňovať s odlišnými subjektmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb.

29. Pri riešení otázky, kto je pasívne legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu, treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody (na tom nič nemení ani zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý predpokladá, že pri odškodňovaní podľa jeho ustanovení môže byť poskytnutá náhrada nielen za škodu a ušlý zisk, ale aj za spôsobenú nemajetkovú ujmu). Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Medzi týmito dvoma inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi nahradením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody ako majetkovej ujmy - pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať, v prípade škody treba jej výšku vyčísliť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 168/2009). V občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu (ujmu) zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 Občianskeho zákonníka). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených v zákone (viď napr. § 422 a 427 Občianskeho zákonníka). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, tiež zo zákona č. 514/2003 Z. z., v ustanovení § 1 ods. 1 ktorého je vyjadrené, že za škodu spôsobenú niektorým orgánom verejnej moci nezodpovedá tento orgán, ale za neho štát. V pôsobnosti zákona č. 514/2003 Z.z. to teda znamená, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát. To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medziiným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán, konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/295/2018). Avšak v predmetnom spore žalobca si uplatnil na súde nárok na ochranu osobnosti z dôvodu neoprávneného zásahu spôsobeného mu „nepravdivou“ informáciou poskytnutou médiám samotným ministrom spravodlivosti SR. Vtedajší minister spravodlivosti SR teda

vystupoval ako zástupca štátu, keďže nebol vo svojej funkcii podriadený Ministerstvu spravodlivosti SR, ale stál na jeho čele ako člen vlády SR. Za činnosť ministra spravodlivosti teda nezodpovedá Ministerstvo spravodlivosti SR. Preto je za prípadné porušenie povinností samotným ministrom spravodlivosti daná priama zodpovednosť štátu (keďže minister je reprezentant štátu, člen vlády, ktorý z poverenia iba riadi Ministerstvo spravodlivosti SR, avšak nie je jeho zamestnancom príp. podriadeným).

30. V predmetnom spore bolo súdom prvej inštancie z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný v 1. rade ako minister spravodlivosti SR vystúpil dňa 24.01.2000 v diskusnej relácii TV Markíza, v ktorej sa vyjadril k hodnote majetku žalobcu, z dôvodu prebiehajúcej kauzy odvolania žalobcu z funkcie predsedu okresného súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu, bolo v právomoci žalovaného v 1. rade ako vrcholového predstaviteľa Ministerstva spravodlivosti SR informovať verejnosť aj o skutočnostiach týkajúcich sa kauzy odvolania žalobcu z funkcie predsedu okresného súdu, na ktoré bol dotazovaný aj v predmetnej diskusnej relácii, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že tak žalovaný v 1. rade konal ako fyzická osoba.

31. Z dôvodov uvedených vyššie sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalobcu, že pasívne vecne legitimovaným je v predmetnom prípade žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba. Právny záver žalobcu, v zmysle ktorého je v preskúmanom prípade pasívne vecne legitimovaným žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba (a nie štát, keďže minister je reprezentant štátu, člen vlády, ktorý z poverenia iba riadi Ministerstvo spravodlivosti SR) ako subjekt, bezprostredne konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu, teda nespočíva na správnom právnom posúdení veci. Ako už bolo uvedené, je nepochybné, že informácia, ktorá mala vyvolať zásah do osobnostných práv žalobcu a ktorá odznela v masovokomunikačných prostriedkoch, pochádzala od ministra spravodlivosti SR. Minister spravodlivosti SR ako predstaviteľ Ministerstva spravodlivosti SR poskytol médiám informácie, ktoré mali zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, ako zástupca štátu (nakoľko minister je reprezentant štátu, člen vlády, ktorý z poverenia iba riadi Ministerstvo spravodlivosti SR, nie je u neho zamestnaný), nie ako fyzická osoba (nekonal vo svojom mene, vo svoj prospech). Preto aj za prípadné porušenie povinností vyplývajúcich z výkonu funkcie ministra spravodlivosti SR je daná priama zodpovednosť štátu, nie žalovaného v 1. rade ako fyzickej osoby, ako sa domáhal žalobca.

32. Nakoľko žalovaný v 1. rade nie je v predmetnom spore o ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný a teda mu nesvedčí povinnosť z hmotného práva, a zo žalobcovho odvolania nevyplýva, že by tento podal odvolanie a napadol výroky rozsudku súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaného v 2. rade (Ministerstva spravodlivosti SR), ktoré tým pádom nadobudli právoplatnosť, odvolací súd sa už s jednotlivými uplatnenými nárokmi žalobcu nezaoberal. Navyše, ak by aj boli odvolaním žalobcu napadnuté výroky týkajúce sa zamietnutia žaloby voči žalovanému v 2. rade, nič by to nemenilo na tom právnom závere odvolacieho súdu, že tak žalovaný v 1. rade, ako aj žalovaný v 2. rade neboli pasívne vecne legitimovanými v predmetnom spore.

33. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, týkajúcich sa žalovaného v 1. rade, ktorými bola žaloba zamietnutá a žalovanému v 1. rade bola priznaná náhrada trov konania, potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) s tým, že k prejednávanému prípadu poskytol vlastné odôvodnenie, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie považoval za nedostatočné, pre odôvodnenie správneho záveru o zamietnutí žaloby vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu.

34. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia, resp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie

v dostatočnom rozsahu (t. j. v potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 C.s.p., odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. V danej veci zostalo sporným predovšetkým právne posúdenie veci, konkrétne právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 1. rade v konaní, pričom k tejto otázke sa tak v konaní pred súdom prvej inštancie obe strany sporu vyjadrili, čo vylučuje možnosť vydania tzv. prekvapivého rozhodnutia.

35. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalovaný v 1. rade bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania priznal proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon prípúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a

prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).